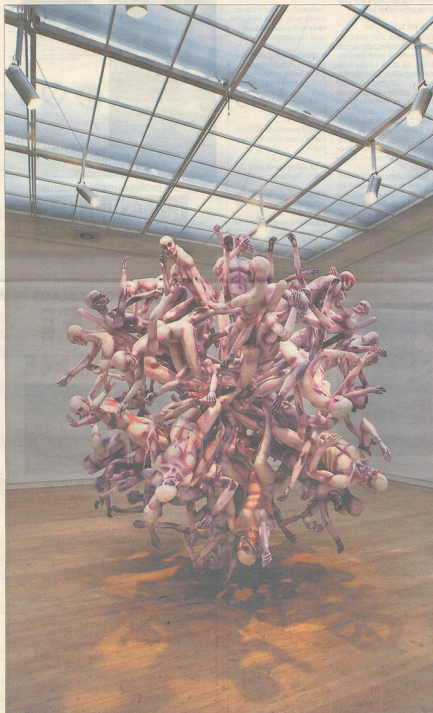

HORSSENS KOMMUNE

Forvredne kroppe og et korsfæstet barn

Tekst:
Bente
Just
bj@hso.dk

Foto:
Martin
Ravn
mr@hso.dk

► **Horsens Kunstmuseum og Nikoline Liv Andersen stiller store spørgsmål**

HORSSENS - Forvredne kroppe, et korsfæstet barn, dekadence og livets forgængelighed.

Det er nogle af de emner og begreber, man i disse dage bliver konfronteret med ved et besøg på Horsens Kunstmuseum.

For en ikke synderligt erfaren kunstskander ved første øjekast ret grotesk, men ved nærmere eftersyn og lidt forklaring til at hjælpe én undervejs åbner installationen kunsten for flere eksistentielle spørgsmål: Det skrobølgge liv, der siver ud mellem fingrene, mens vi gør os sådan en umage...

Hvorfor er vi her egentlig, når vi alligevel bliver indhentet af det, der er givet på forhånd: døden.

Kunsten er Nikoline Liv Andersen, der egentlig er uddannet tekstil-designer, men bruger sin viden om tøj og design til at ruske op i os og minde os om livets forgængelighed.

Flok ignoranter

Det er første gang, kunstmuseet danner rammen om en tekstildesigners værker. Men også første gang, en del af udstillingen vises.

Tre mannequiner med kjoler inspireret af rokokkoen, men syet i moderne materialer som plastik og oven, og med aber sådende oven i rokokko-parykkerne er nemlig skabt til Designmuseum Danmark (tidligere Kunstindustrimuseet) i København, men snig-vises i Horsens.

Med de tre figurer forsøger Nikoline Liv Andersen at gøre opmærksom på paradokset i, at menneskene

anno 2011 forbruger vildt uden tanke på bæredygtighed - og lukker øjnene for det manglende hensyn til miljøet.

Nej, det er hverken nye eller kontroversielle tanker. Men de er formuleret på en ny måde i form af de store rober, rokokko-parykkerne lavet af garnnøgler og så de tre -ikke se, ikke tale, ikke høre- aber, der skal minde os om, at vi er ignoranter.

Og hvorfor så lige rokokko? Jo, de er en pendant til den evigtgældende kontrast mellem rig og fattig, smukt og grimt, for som forklaringen lyder:

I rokokkotiden levede adelen også på første klasse og lukkede øjnene for en forarmet befolkning.

Knude af kroppe

I en anden afdeling af Nikoline Liv Andersen's installationskunst hænges adskillige bemalede mannequiner filret ind i hinanden fra gulv til loft.

En fire-fem meter stor kugle af kroppe, som ved første øjekast er "perfekte mennesker", men når man kigger nærmere på alt det perfekte, får man øje på de amputerede. Her og der mangler en arm eller et ben. Installationen følges af kunstnerens egne tanker:

"Her hænger jeg jeg hænger fast fast i en knude af kroppe hudløs og blottet naglet fast til livets uundgængelighed med livets lod på mine skuldre langsomt siver det langsomt siger det gennem mine hænder."

Bevar barnligheden

Endelig nummer udstillingen en afdeling med kjoler, jakker og dragter, der på én gang er kunst, men også til at bære. En kjole i blonde-latte, et par pelse i lag på lag med både pels, quilt, guld og sølv, en kjole med en præstekrave osv.

Og så måske det aller mest gribende: en hyldet til barndommen og barnligheden.

I en lille glaskiste et barn i tornerose-søvn, et barn i bur, siamesiske dukke-tvilling og et barn naglet til korset.

► Udstillingen kan ses frem til den 5. februar.

▲ En kugle af kroppe - ved første øjekast perfekte, men ved nærmere eftersyn med manglende lemmer - minder os om, at uanset hvor meget vi gør os umage, indhentes vi af døden.